

KJÆRRINGEN MOD STRØMMEN

„KLIPPE, KLIPPE, KLIPPE,“
SKREG KJÆRRINGEN

TELEMARKSBONDE
STUDIE TIL MANDEN

Der var engang en mand som havde en kjærring, og hun var saa tver og vrang, at det ikke var godt at være i lag med hende; manden, han havde nu slet ingen udkomme med hende; det han vilde, vilde hun altid tvert imod. Saa var det en søndag udpaa sommeren at manden og konen gik ud og skulde se hvorledes akeren stod.

Da de kom til en aker paa den andre siden af elven, sa manden: „Ja, nu er den skjær; imorgen faar vi til at skjære.“

„Ja, imorgen kan vi ta paa at klippe den,“ sa kjærringen.

„Hvad for noget, skal vi klippe? Skal vi ikke faa lov til at skjære heller nu?“ sa manden.

Nei, klippe den skulde de, mente kjærringen.

„Det er aldrig værre end lidet at vide,“ sa manden; „men du maa vel være gaat fra det vesle vettet du har havt, og nu. Har du set at nogen har klippet akeren, du?“ sa han.

STUDIER TIL „KJÆRRINGEN
MOD STRØMMEN“

„Lidet ved jeg, og lidet vil jeg vide,“ sa kjærringen, „men det ved jeg visst, at akeren skal en klippe, og ikke skjære,“ sa hun. Det var ikke at røe om det, klippe den skulde de.

Saa gik de bortefter og kjeiked og trættest, til de kom paa broen over elven, like ved en dyp høl.

„De sier for et gammelt ord,“ sa manden, „at god redskap gjør godt arbeid;

DA BLEV MANDEN STORSINT OG DUKKED
HENDE BAADE VEL OG LÆNGE

men det tror jeg nok skal bli en rar skur som de klipper med sauesaks,“ sa han. Skal vi slet ikke faa lov at skjære akeren nu da?”

„Nei, nei — klippe, klippe, klippe!“ ropte kjærringen, hoppet op og klipped med fingrene efter næsen paa manden. I ilsken agted hun sig ikke, snubled over en stokende paa broen og dumped ud i elven.

„Gammel vane er vond at vende,“ tænkte manden, „men det skulde være snodig, om jeg ikke fik ret engang, jeg og.“

Han la ud i hølen, og fik tag i haartoppen paa hende, saa vidt hun fik hodet over vandet. „Skal vi saa skjære akeren?“ sa han.

„Klippe, klippe, klippe!“ skreg kjærringen.

„Ja, jeg skal lære dig at klippe jeg,“ tænkte manden og dukked hende under. Men det hjalp ikke, de skulde klippe, sa hun, da han tog hende op igjen. „Jeg kan ikke andet tro, end at kjærringen er galen,“ sa manden ved sig selv. „Mangen er galen, og ved det ikke, mangel har vet, og naar det

ikke; men jeg faar nu friste en gang til likevel," sa han. Men han havde ikke før faat hende under, før hun satte haanden op over vandet og til at klippe med fingrene som med en saks. Da blev manden storsint og dukked hende baade vel og længe. Men ret som det var, seg haanden ned under vandet, og kjærringen blev saa tung med ett, at han maatte slippe taget.

„Vil du dra mig ned i hølen til dig ogsaa nu, saa kan du ligge der, dit trold!“ sa manden. Og saa blev kjærringen.

Men da det led om lidt, syntes han det var ilde at hun skulde ligge der og ikke komme i kristen jord, og saa gik han ned langs med aaen og ledte og sokned efter hende. Men alt det han ledte og alt det han sokned, saa fandt han hende ikke. Han fik med sig gaardsfolket og andre folk fra grannelaget, og de gav sig til at grave og sokne nede efter hele aaen alle ihop; men alt de ledte, saa fandt de ingen kjærring.

„Nei,“ sa manden, „det kan nok ikke nytte dette. Denne kjærringen var nu en kjærring for sig sjøl hun,“ sa han. „Mens hun levde, var hun rent paa tvers, og hun kan vel ikke være anderledes nu heller,“ sa han; „vi faar til at lede opefter og prøve ovenfor fossen; kanske hun har fløtet sig opefter.“

Aa ja, de gik opefter og ledte og sokned ovenfor fossen. Der laa kjærringen, det var rigtig nok. Det var kjærringen mod strømmen det.

